

ג'סי ג'קסון, המנהיג מס' 1 של השחורים בארצות-הברית, מספר בראיון משותף מיוחד במינו לעורך „העולם הזה” ולעורך „אל־פגד” על יחסו ליהודים, לישראל, לבעיה הכלסטנינית, לכהנא ולפרחן. הראיון מתפרסם בזמנית ב„העולם הזה” וב„אל־פגד”

„התצלומים ביד ושם הזכירו לי תמונת מילדותי בקרולינה הדרומית”

רֵאִינֹו אֹרִי אֲבֹנִי וְחַנָּא סִינִיֹוֹרָה

„נכאשנו עם אודבציב והעלינו על סדר־היום את זכויות־האדם בברית־המועצות”

„אבוא למיזרח התיכון אם יזמינו אותי גופים אמינים משני הצדדים”

„אני מצדד בערבים וביהודים הלכודים בחיבוק־המוות ההדד”

„בגלל התערבותי למען השלום במיזרח־התיכון, הגדירו אותי כאנטישמי”

„אל לנו להגזים באיום של פרחן, ואל לנו להתעלם מן הסכנה האמיתית של כהנא”

„אינני אויב-אל

יהפכו אותי לאויב!”

לדמשק והשיג מחאפט' אל־אסד את שיחרורו של טייס אמריקאי שחור שנפל בשבי בלבנון. הדבר העניק לו בן־לילה מעמד בינלאומי. הנשיא רונלד רגן, שצחק ממנו יום לפני כן, נאלץ בחריקת־שניניים להזמינו לבית הלבן. משם התקדם ג'קסון בצורה יעילה ומ־תוכננת, בנתיב הבחירות המוקדמות. הוא צבר כוח ממשתי. המוני השחורים התמלאו גאווה. בפעם הראשונה קם להם נציג אמיתי בבחירות לנשיאות. מיליוני הקולות הכריזים, שהיו מונחים בשדה כאבן שאין לה הפוכין, התחילו להפוך לגוש של כוח פו־

הביאו חומר, ביקשו החלטות, ענו לטלפון ניס. אחדים מהם היו שחורים. רובם לבנים. בכלם שלט ג'סי ג'קסון - אדם המקרין מנהיגות, הנותן פקודות, המקבל החלטות. ג'קסון נטל לידו את המנהיגות של השחורים בארצות־הברית. כאשר קיבל את החלטת ההצג את מועמדותו למינוי המיפלגה הדמוקרטית לנשיאות. תחילה צחקו הכל. זה נראה כמחווה חסרת־שחר וקלת־דעת של מוקיון פוליטי. מסוגם של התימהונים הצצים בכל מערכת־בחירות בארצות־הברית. אבל ג'קסון הפתיע את הכל. הוא טס

שנסחפו פעם על־ידי כושר־הדיבור של המטיף מרטין לותר קינג. מורו ורבו. הרעיון של עריכת ראיון משותף עימו עלה בדעת אחד מחסידיו. שמע את סינורה ואותי באחת מהופעותינו בושיני־גטון. מדוע שלא תערכו ראיון משותף עם ג'קסון? שאל. שנינו הסכמנו בהתלהבות. סיכמנו שנפרסם את הראיון בזמנית בשתי השפות - בעולם הזה בעברית ובאל־פגד. העיתון היומי המיזרח־ירושלמי, בערבית. בשעה היעודה נסענו למלון גפרסון בושינגטון, שם גר ג'קסון. עלינו לסוויטה שדמתה למטה־בחירות. אנשים באו והלכו.

אין ספק שהוא מנהיג כריזמאטי. אתה מרגיש בכך ברגע שאתה נפגש עימו. הוא גבוה מאוד - קרוב לשני מטרים. יש לו גוף אתלטי ופנים צעירות. יש לו עיניים עצובות. המבטאות איכשהו את העצב של בני־עמו. צאצאי העבדים. הכל קוראים לו „רוורנד” (הכומר). ואכן יש בו הרבה מן הסיגנון של מטיף שחור. יש הסבורים כי זהו סיגנון מיושן, שהשחורים המודרניים רוצים להתרחק מן הדימוי הזה. אך אין ספק שהמוני הציבור השחור בארצות־הברית מושפעים מכושר־הנאום המלהיב והסוחף של המטיף ג'קסון. כשם